

Gabor Maté: Vyjádření k aktuální situaci v Izraeli/Palestině (28.10.2023)

otevrisvoumysl.cz/gabor-mate-vyjadreni-k-aktualni-situaci-v-izraeli-palestine-28-10-2023

30. října 2023

QR Platba

► Nefungují Vám videa níže? Klikněte [zde](#).

↓ **Video s českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Sledujte také na: [NášTub](#) / [Odysee](#)/ [Rumble](#) / [Substack](#)

Odebírejte novinky přímo na email

+ Získáte odkaz ke stažení všech videí. Odhlásit se můžete kdykoliv.

[Ochrana osobních údajů](#)

Originál videa publikován ZDE: 28. října 2023

Gábor Maté je kanadský lékař maďarského původu, který zasvětil většinu profesního života léčbě a výzkumu závislostí a práci s umírajícími. Narodil se 6.1.1944 v Budapešti a je židovským přeživším

holocaustu. V roce 1956 emigroval s rodinou do Kanady. V současnosti se proslavil hlavně svou prací na téma trauma a jak ovlivňuje náš lidský život. Je také autorem populárního filmu Moudrost traumatu.

Přepis videa:

HM (Hannah Maté): Ahoj tati.

GM (Gabor Maté): Ahoj Hanno.

HM: Dnes jsme tu, abychom si promluvili o tom, co se děje v Izraeli a Palestině. Před třemi týdny, 7. října, Hamás vstoupil do Izraele a zabil 1400 Izraelců, vzal přes 200 izraelských občanů jako rukojmí. A v reakci na to Izrael brutálně odpověděl a zabil tisíce Palestinců. A sedmého října jsi byl pryč na přednáškovém turné ve východní Evropě. Poskytl jsi na toto téma jeden rozhovor, ale na sociálních sítích jsme se tomu zatím nevěnovali. Pro mnohé je to opožděně, což chci vzít na vědomí, a proto o tom dnes budeme mluvit.

GM: Jsem rád, že mám konečně možnost být doma a popovídat si s tebou o tom, kromě mnoha dalších rozhovorů, které budu vést online a o kterých si můžeme promluvit později.

HM: Mohli bychom začít uznáním toho, jak těžké je o tom mluvit, ať už stojíte kdekoli. A nechám tě, aby ses k tomu vyjádřil.

GM: Je to jedna z otázek, která je mi především nejbližší, a to už celá desetiletí. A pro spoustu lidí je to tak a je téměř nemožné o tom mluvit bez emocí. Nezáleží na tom, na které straně stojíte. Prostě to přináší tolik historie, tolik bolesti a upřímně řečeno tolik traumat, že je pro nás těžké zapojit racionální části mysli, když naše emoce jsou tak ohromující ve světle tak ničivých událostí. Je to velmi obtížný rozhovor.

HM: Je to tak a my se o to dnes budeme snažit. Chceme zůstat regulovaní a racionální a také uznat, že pro nás oba je to také emocionální. Bylo to několik těžkých týdnů. Co kdybys nám dal svůj

komentář počínaje tím, co se stalo 7. října. A pak se samozřejmě podělit o nějakou tu historii předtím, ale začněme 7. říjnem.

GM: No, 7. říjen byl podle všech definic zvěrstvem a tragédií pro ty, kteří ho zažili. Lidé byli zabití, civilisté byli vzati jako rukojmí, a pro jejich příbuzné a krajany, víte, jejich izraelské spoluobčany a mnoho lidí po celém světě... nemohli to prožívat jinak, než že jde o útok, který historicky připomínal jiné útoky, které Židé zažili v průběhu dějin. A v tomto světle to mnoho lidí prožívalo a interpretovalo. To je naprosto pochopitelné. A z tohoto pohledu jsou bolest, strach, vztek, a dokonce i touha po pomstě naprosto pochopitelné. Po emocionální stránce.

V takových chvílích je těžké si uvědomit, že existuje i druhá strana, kterou jsou jiní lidé, kteří mají své vlastní zkušenosti na základě své vlastní historie, na základě svých vlastních zkušeností. A nikdo to nevyjádřil lépe než izraelská novinářka Amira Hassová, která už 30 let přináší reportáže ze Západního břehu Jordánu. A Amira řekla, že po událostech ze 7. října, a já teď budu citovat z jejího článku, za pár dní napsala: „Izraelci si prošli tím, co Palestinci zažívali jako běžnou věc po celá desetiletí, a stále zažívají.

Vojenské vpády, smrt, krutost, zabití děti, těla nahromaděná na silnici, obléhání, strach, úzkost ze zajetí svých blízkých a palčivé ponížení.” A tak dějiny nezačaly sedmého října. A nic z toho, co zde dnes řeknu nebo kdy řeknu, neospravedlní to, co se stalo 7. října, protože to není ospravedlnitelné. A neznám nikoho, kdo by tvrdil, že ano. Zároveň, pokud je naším záměrem posunout se kupředu, abychom vytvořili nějaký základ pro mír, musíme být schopni pochopit zkušenost druhého, a zkušenost druhého za posledních 30 let, a to je prostě historický fakt, bylo masové zabíjení. Byly zabity desetitisíce Palestinců.

Byly zabity tisíce dětí. Vrací se to do roku 1947-48. Lidé byli vyhnáni ze své země. Byli okupováni. Ano, je asi 220 izraelských rukojmích, nad nimiž lze jen vyjádřit lítost a modlit se za jejich bezpečí. Tisíce Palestinců jsou drženi jako rukojmí v izraelských věznicích a mučeni, profesionálně mučeni. A loni jsem na okupovaných územích pracoval se ženami, které byly mučeny v izraelských věznicích. Aniž bychom se tedy pouštěli do dlouhé historie, řeknu vám jen, že si musíme položit otázku, co živilo takovou nenávist, takovou touhu po pomstě u těch lidí, kteří se vymanili z Gazy?

A Gaza byla izraelským sociologem Baruch Kimmerlingem nazvána největší koncentrační tábor na světě. A tady se mohu jen zastavit a říci, že teď nebudu zacházet do historie. Učiním tak jindy. Před pár dny jsem udělal dlouhý rozhovor, který bude brzy na internetu. Někdy příští týden budu dělat online vysílání otázek a odpovědí s organizací SAND.

Mezitím však lidé musí pochopit, že jakkoli jsou tyto události hrozné, a znovu opakuji, že nic z toho, co říkám, je neospravedlňuje... zároveň to nezačalo 7. října. A existují informace, které by si lidé měli zjistit, jsou informace z izraelských a palestinských zdrojů. Mohu některé teď zmínit?

HM: Prosím. GB: Ano, pokud jde o izraelské dějiny, začněte touto knihou, která se jmenuje Zrození Izraele, mýty a realita od Simha Flapana. Simha Flapan byl celoživotním členem kibucu. Byl sionista, bojoval ve válce v roce 1948. Byl šéfem pobočky strany pro arabské záležitosti. A kdysi dávno napsal tuto knihu, kde upozornil na to, že to, čemu mnozí lidé věří o zrodu Izraele, není tak, jak se to stalo, že válka v letech 1947-48 nebyla taková, jak se to prezentuje v oficiálních izraelských a pro-sionistických dějinách. Můžete tedy začít tady.

HM: A názvy všeho, o čem budeme mluvit, uvedeme v popisu videa.

GB: Promiň, cože?

HM: Do popisu videa pro lidi uvedeme názvy všeho, co tu zmiňujeme.

GB: Pak je tu moderní izraelský historik Ilan Pappé. Vydal knihu s názvem Dějiny moderní Palestiny. Můžete si ji prohlédnout. Jako palestinský zdroj pro dějiny Palestiny si můžete přečíst Rashida Khalidia a jeho knihu „100letá válka o Palestinu – dějiny osadnického kolonialismu“. Úžasná kniha, velmi objektivní. A v žádném případě není protižidovská.

Můžete si přečíst Etnická čistka Palestiny od Ilana Pappého, která popisuje, co se skutečně stalo v roce 1947-48. Můžete si přečíst skvělou knihu Normana Finkelsteina s názvem „Gaza, vyšetřování jejího mučednictví,“ která vyšla v roce 2018. Můžete se podívat na rozhovory Normana Finkelsteina s Chrisem Hedgesem z posledních pár týdnů.

Můžete na YouTube sledovat rozhovor Normana Finkelsteina s Michaelou Petersonovou. Opět učený, velmi uvážlivý popis historie Gazy, kterou, jak jsem zmínil, izraelský sociolog Baruch Kimmerling nazval největším koncentračním táborem na světě. Tito lidé, kteří se 7. října dopustili zvěrstev, se narodili a vyrostli v největším koncentračním táboře na světě, kde byli opakovaně masakrováni a zbavováni svobody a utlačováni. A nic z toho je neospravedlňuje.

Ale říkám vám, že pokud se máme v této věci posunout dál, musíme být schopni pochopit nejen naše vlastní emocionální reakce, ale také emoce a okolnosti, které tyto emoce druhé strany podněcovaly.

HM: Díky, tati, chci se tě zeptat na pár věcí, které jsi zmínil. Zmínil jsi protižidovství a koncentrační tábory. A myslím, že mnoho lidí, kteří sledují tvoji práci, ví, že sám jsi přežil holocaust. Tvoji prarodiče zemřeli v Osvětimi, byli zabiti v Osvětimi.

GM: Ano.

HM: A tak antisemitismus a koncentrační tábory. To nejsou slova, která by byla vzdálená tvou životní zkušenosti. A zajímalo by mě, zda bychom se mohli vyjádřit k rozdílu mezi antisemitismem a kritikou státu Izrael? A kdy se tyto dvě věci mohou spojovat? A kdy se liší? Jak je máme rozlišovat?

GM: Jsou lidé, kteří nenávidí Židy jen proto, že jsou Židé, ne kvůli tomu, co Židé udělali nebo neudělali. Ale jen proto, že jsou Židé. Stejně jako existují lidé, kteří nenávidí černochoy, ne kvůli tomu, co černoši udělali nebo neudělali. Jsou lidé, kteří nenávidí muslimy, ne kvůli tomu, co muslimové udělali nebo neudělali. A tito lidé se budou zabývat jakýmkoli židovským činem nebo jakýmkoli černošským činem nebo jakýmkoli muslimským činem, který lze kritizovat, a využijí ho jako palivo pro nenávist, kterou v sobě již chovají.

A Židé jsou tomuto druhu antisemitismu vystaveni už dlouho, přičemž protižidovské cítění nemělo nic společného s tím, co Židé udělali. To je historie stará mnoho set let, a vlastně ještě více. A vyvrcholilo to nejstrašnější událostí v dějinách, kterou je zmechanizovaný, vědecky naplánovaný, organizovaný pokus o likvidaci celého národa, jehož obětí se stali moji prarodiče a jehož obětí jsem se málem stal i já sám jako kojeneček. Někteří lidé jsou takoví.

A tak jakákoli kritika Izraele je palivem pro jejich již zakořeněné protižidovské nálady. To ale většinou nevidím. Většinou vidím, že lidé, kteří kritizují Izrael, tak činí s velkou bolestí v srdci. Ve skutečnosti chtějí spravedlnost. A chtějí spravedlnost pro všechny. A kritizují Izrael ne proto, že je židovský, ale kvůli tomu, co dělá.

A to, co dělá, bylo nedávno 2000 izraelskými a židovskými akademiky a rabíny a historiky nazváno apartheidem. To, co dělá, bylo bývalým zástupcem náčelníka izraelského obranného štábu označeno za podobnou situaci Židů v nacistickém Německu.

To řekl izraelský voják, nikoli antisemita. A řekl, že stejně jako mohli nacističtí grázlové bezrestně napadat Židy, a to dokonce s podporou policie, tak mohou osadníci na okupovaných územích napadat, zabíjet, ničit palestinský majetek, vraždit, dokonce i děti, a když se Palestinci brání, přijde armáda na podporu osadníků. A to řekl bývalý zástupce velitele izraelských obranných sil. Takže spousta lidí, kteří nejsou ani v nejmenším rasisté, tak či onak, skutečně litují a truchlí a vystupují proti jednání izraelského státu.

A já jako Žid jsem jedním z nich, a když se ozve Žid... pokud jste prosionisté, kteří plně věří, že židovství je ztotožnitelné se sionismem a Izraelem, pak si přirozeně budete myslet, že každý, kdo kritizuje Izrael, je buď antisemita, nebo sebenenávidějící Žid. Toto vnímání je však výsledkem vašeho přesvědčení, že židovství je ztotožnitelné s Izraelem. Když se na to podíváte historicky, po celou dobu existovalo mnoho Židů, kteří sionistické hnutí kritizovali a upozorňovali na možná nebezpečí a kteří varovali, co se stane.

HM: A mohu dodat, že jsou Izraelci, kteří nyní protestují v ulicích proti tomu, co Izrael dělá v Gaze.

GM: Přesně tak. A ve Washingtonu bylo před pár dny za protesty zatčeno 500 Židů.

HM: A včera v noci se mnoho Židů shromáždilo na nádraží Grand Central Station v New Yorku a New York Times o tom napsaly článek, což je docela pozoruhodné.

GM: Abych to shrnul... Je to taková bolestivá situace. A znamená to takové utrpení. A Izrael v poslední době trpí tak, jak ještě netrpěl. A to je nešťastné. A je potřeba ty lidi tam podpořit, protože oni to mají těžké. Kvůli nebezpečí je tam teď mnoho izraelských bezdomovců. A od svých izraelských přátel vím, že izraelské psychiatrické služby jsou přetížené.

To je pravda. Je třeba si také přiznat, pokud jde o rozsah utrpení, které jedna strana způsobuje druhé, to se dá jen stěží srovnávat. Historicky vzato, počet mrtvých, věznění, utrpení a strádání je výsadou silnější strany. Nemluvím zde z morálního hlediska, ale praktického.

Neříkám to, abych něco ospravedlňoval. Říkám: Chceme pokročit k míru? Nebo chceme jen ukryvat naše emoce. Máme na své emoce právo. Ale když jsme emocionální, a to pouze emocionální, naše perspektiva se zužuje, stává se obrannou. A my se necháme pohltit sebeobranou a útokem. Pochopitelně to nevede k míru.

To, co musí vést k míru, je ochota pochopit prožívání druhého a to, abychom se nechali vést těmi částmi našeho mozku, které jsou dospělé. A to se děje ve střední frontální kůře, kde se moduluje empatie, vhléd, soucit, sebeuvědomění. Je tedy třeba, abychom se svými emocemi zabývali, abychom je nepotlačovali, neodmítali, ale také abychom je nenechali vést naše činy, zvláště když jsou tyto emoce podmíněny pohledem na dějiny, který z velké části vylučuje zkušenost druhého.

HM: Když už tedy mluvíme o míru, pojďme si nyní promluvit o politické strategii. Protože je mnoho lidí, kteří si přejí mír a kteří se cítí bezradní, nevědí, co mají dělat. A existuje obrovské hnutí volající po příměří. A existuje několik organizací, které se mobilizují, aby protestovaly v ulicích, aby povzbuzovaly lidi, aby volali svým zástupcům. Tak by mě zajímalo, jestli o tom chceš chvíli mluvit.

GM: No, stejně jako jsem řekl, že 7. říjen byl neospravedlnitelný, tak jako všechno, co se stalo od té doby, je neospravedlnitelné. To, co Izrael dělá právě teď v Gaze, bylo izraelskými učenci a židovskými učenci nazváno genocidou, podle jakékoli definice. Nerad to slovo používám. Vlastně s ním ani nesouhlasím. Protože chci vyhradit genocidu tehdy, když se někdo rozhodne fyzicky zlikvidovat jiný národ.

A to se stalo Židům v Evropě. Podle mezinárodní definice genocidy, já to nedělám podle své osobní definice, ale podle mezinárodní definice genocidy je to, co se děje právě teď, genocida. Tak to prostě je.

HM: V čem je rozdíl? Jaký je v tom rozdíl? Nejsem jistá, jestli úplně rozumím tomu, co tím myslíš.

GM: Jakýkoli velký útok, který zabije velké množství civilistů, přesune je z jejich místa, vystaví je nebezpečí, je zkrátka a dobře považováno za genocidu. Takže aniž bychom se pouštěli do toho, co je vlastně genocida, to slovo ani nepoužívejme. To, co se děje, je masový válečný zločin. A stejně jako události ze 7. října nejsou ospravedlnitelné ničím, co Izrael udělal předtím, i když je to vysvětlitelné, není to ospravedlnitelné... obojí není totéž.

Zároveň to, co Izrael dělá nyní, není v žádném případě ospravedlnitelné. Není to reakce na to, co se stalo. Je to to, co Izrael dělal vždycky, když bylo mnohem méně provokací, zabíjel velké množství Palestinců. V roce 1982 v libanonské válce zemřelo 20 000 civilistů. V roce 1947-48 byly záměrně zabity desetitisíce civilistů. To jsou nezpochybnitelná, historická fakta. Takže to, co se děje nyní, není reakcí na 7. říjen. Je to pokračování toho, co se děje už 80 let. A mohl bych uvést mnoho příkladů. Takže je třeba, aby bylo právě teď uzavřeno příměří. Je třeba uzavřít příměří. Je třeba jednat o propuštění rukojmích. A Hamás požádal, a vy mi řekněte, jestli je to nerozumné. Požádal, aby Izrael propustil děti a ženy z izraelských věznic. Je to snad nerozumné?

Nejsem tu proto, abych podporoval Hamás. Nemám Hamás rád. Nelíbí se mi, co prosazují. Nelíbí se mi, co dělají. Nelíbí se mi, co dělají svým vlastním lidem. Ale vznesli rozumný požadavek na výměnu rukojmích, ať se tak stane. Protože ti rukojmí, které Hamás drží, jsou nevinní lidé, stejně jako jsou nevinni tisíce Palestinců v izraelských věznicích, kteří nejsou ani z ničeho obviněni.

Ani nejdou před soud. Ale jsou mučeni. A viděl jsem to na vlastní oči, když jsem byl loni na okupovaných územích. Tak ať je tady nějaký rozum. Tak ať je rozumná výměna rukojmích. Ať je příměří, ať se zastaví to masové vraždění. 2000 palestinských dětí zabitých. Izrael během pár dní shodil více bomb na malém území o velikosti 8×40 km než Američané shodili za celý rok v Afghánistánu.

HM: Dnes se toto číslo blíží 3000 zabitých palestinských dětí.

GM: Kdo to může ospravedlnit? Kdo může věřit, že je to obrana? Ne, je to prostě pokračování toho, co se děje už dlouho. To musí přestat. A kdokoliv, kdo má svědomí... Židé i nežidé musí požadovat, aby naši politici alespoň jednou jednali podle zásad, o kterých říkají, že jim věří, tedy podle spravedlnosti a míru. Takže příměří hned. Rozumné řešení otázky rukojmích. Ano, propuštění izraelských rukojmích a ano, propuštění žen a dětí držených v izraelských věznicích.

A pak proces, který konečně uzná, že tam jsou dva národy. Mluví se o chartě Hamásu. Mluví někdy někdo o chartě Likud? Likud je vedoucí politickou stranou Netanjahua. Charta Likud říká, že na východ od řeky Jordán nebudou dva státy. Takže se nesoustředíme jen na nerozumnost jedné strany, aniž bychom uznali jinou tvrdou, represivní činnost druhé strany.

A znovu opakuji, už jsem to říkal dříve, ano, každý příběh má dvě strany, ale nejsou si rovny. Strana, na které je moc, má odpovědnost. A kdo má moc? Říká se, že Izrael má čtvrtou nejsilnější armádu na světě. To je po Rusku, Číně a Spojených státech. Izrael je ten, který drží území, okupuje je a osídluje, provádí tam etnické čistky nyní již více než 50 let. Izrael je ten, který blokuje Gazu a vnucuje podmínky, v nichž děti vyrůstají jako vězni.

Ačkoli tedy každý příběh má dvě strany a lidé trpí na obou stranách a toto utrpení a smutek je třeba uznat, z politického hlediska zde není žádná rovnocennost. Je tu strana s ohromnou mocí a strana, která jednou za čas, stejně jako nedávno dá nějakou strašnou odpověď na to, co zažila. Znovu opakuji, že to nijak neospravedlňuji, ale pohneme se kupředu, nebo si prostě zopakujeme traumatizaci a tragédie z minulých desetiletí? To je otázka, které se každý musí postavit.

HM: Děkuji. Než ukončíme tento rozhovor, chci se jen zhluboka nadechnout. A my oba můžeme a možná i ti, kteří se dívají.

GM: A uznávám, že to, co říkám, je pro některé lidi velmi těžké slyšet, a je to dokonce bolestivé. A některým lidem to může připadat i zrádné. Tady je to, co můžu říct, Hanno. Jsem zodpovědný za to, co řeknu. A vynakládám veškeré úsilí, abych to, co říkám, zakládal na skutečnostech, jak jim rozumím. A to jako bývalý vůdce Hnutí sionistické mládeže a jako Žid, a jako člověk vynakládám veškeré úsilí, abych vše, co říkám, prozkoumal, ať už je to v rámci mé lékařské práce nebo učení, nebo v politické oblasti. To ale neznamena, že mám pravdu.

Ale znamená to, že jsem vynaložil veškeré úsilí, abych pochopil všechny aspekty situace. Zároveň vím, že v reakci na to všechno vznikají emoce, mám své vlastní emoce. Přejímám od zoufalství, někdy ke vzteku, jindy k nenávisti. Jak jsi řekla, musím se někdy zhluboka nadechnout. Takže jsem zodpovědný za to, co říkám. Jsem zodpovědný za to, jak to říkám. Když mluvím se vztekem, jako jsem to včera udělal s členem rodiny, cítí se prostě napaden.

Vyvolává to spoustu emocí. Jsem zodpovědný za to, co říkám. Jsem zodpovědný za to, jak to říkám. Nejsem zodpovědný za to, jak to lidé slyší. A nejsem zodpovědný za to, jak si to lidé vyloží. To je na každém

z nás. Takže mluvmе všichni s tolika informacemi, kolik jich můžeme rozumně shromáždit. Mluvmе s takovým soucitem ke každému, jaký jen můžeme mít.

Mluvmе s takovým mírem ve svém srdci, kolik jen můžeme v této strašné, strašné situaci najít. A respektujme se navzájem bez ohledu na to, čemu věříme a co říkáme. Ale budme zodpovědní nejen za to, jak mluvíme, ale také jak nasloucháme. Je to dost bolestné, je to dost bolestné. Je to pro mnohé z nás právě teď nesnesitelně bolestivé. Musíme v sobě opravdu najít místa, kde je mír a kde je soucit.

HM: Díky, tati, myslím, že by bylo hezké zakončit tento rozhovor několika dalšími zdroji pro lidi. Zmínil jsi několik knih. A zajímalo by mě, jestli bys chtěl promluvit k několika novinářským médiím, kterým důvěřuješ?

GM: Ano, takže informace, které většina lidí dostává, pocházejí z mainstreamových médií. Ta nejsou nestranná. Když se podíváte na historii jakékoli války, války ve Vietnamu, války v Iráku, války v Afghánistánu a izraelsko-palestinského konfliktu, mainstreamová média mají vždy nějaký názor, který neúnavně prosazují a který je obecně vždy v souladu s americkou zahraniční politikou, ať už je v té době jakákoli. Takže nikdo se nemohl dozvědět pravdu o probíhající vietnamské válce, když četl New York Times, a to až na samém konci války.

Stejně tak tomu bylo s válkou v Iráku, kde americký tisk prosazoval agendu zbraní hromadného ničení, o níž by i pětileté dítě vědělo, že je naprostým výmyslem. Takže si nedělejte názor jen na základě toho, co vidíte v mainstreamových médiích. Vnímejte to, ale zvažte i jiné zdroje. Mezi další zdroje patří knihy, které jsem zmínil, izraelská novinářka Amira Hassová, která žije na okupovaných územích už 30 let a pečlivě informuje o útlaku, jehož je denně svědkem. Gideon Levy, který je v

redakční radě izraelských novin Haaretz, který byl v průběhu desetiletí velkolepý svou odvahou a ochotou říkat pravdu, což ho někdy vystavovalo nebezpečí života.

Podívejte se na videa na YouTube izraelského historika Ilana Pappého – jeho knihy jsem už zmínil. Podívejte se na vyjádření izraelských vojáků na YouTube, kteří odmítli sloužit v okupovaných územích kvůli brutalitě, které byli svědky nebo se jí museli účastnit. Existují skvělé zdroje na internetu jako Democracy Now, Amy Goodman a její pořad naprosto skvěle přináší alternativní židovské a izraelské hlasy, které mluví jinou pravdu, než se dočtete v mainstreamových médiích. A také nechala promluvit pozvané palestinské hlasy.

Zmínil jsem Normana Finkelsteina, najděte si některou z jeho přednášek na YouTube. Podívejte se na mé rozhovory na YouTube jako alternativu. Příští týden by měl vyjít velký rozhovor, co jsem dělal před pár dny. A opět, organizace SAND zasponzoruje vysílání s otázkami a odpověďmi někdy příští týden. A budu se k tomuto tématu vyjadřovat, kdykoli budu mít příležitost, protože nic pro mě není důležitější. Už jsem měl zrušené přednášky, velká kanadská univerzita zrušila přednášku, kterou jsem jim měl dát na úplně jiné téma, a to kvůli mým názorům na Izrael a Palestinu. Jsem docela ochotný se s tím smířit. Je to součást ceny, kterou platíte za to, že mluvíte na toto téma – že budete zrušeni (cenzurováni). Jiné zdroje. Můj syn Aaron a jeho pořad Grayzone, nebo jeho Substack.

Vždy zkoumá pravdu a prezentuje ji. Můj syn Daniel, tvůj starší bratr. Dělal několik živých vysílání na Instagramu. Daniel B. Maté. Mohu jen smeknout klobouk, protože o situaci mluví s takovou nezaujatostí a tak spravedlivě a soucitně a tak jasně. Spousta lidí opravdu ocenila, že se Daniel k této problematice vyjadřuje.

Věřím, že Chris Hedges... jeho rozhovor s Normanem Finkelsteinem. Hanno, také si myslím, že chceš mluvit o zdrojích pro pomoc lidem na obou stranách? Obě strany teď potřebují podporu. Jsou to lidé, kteří trpí a potřebují podporu. Něco k tomu řekni.

HM: Děkuji. Ano, to je pravda. Existují dvě organizace politického aktivismu, které sleduji. Chtěla jsem se zmínit o tom, čí práce si právě teď velmi vážím. Jewish Voice for Peace a If Not Now jsou obě organizace vedené Židy, které vystupují proti tomu, co Izrael dělá v Gaze. Kromě toho, že jsou hlasy za mír pro všechny lidi v regionu.

A pak jsou tu dvě organizace, které bych vás ráda vyzvala, abyste se ke mně připojili a přispěli na ně, a komentáře necháme otevřené, aby ostatní lidé mohli do komentářů napsat organizace, které podporují. Takže první je Palestinský fond pro pomoc dětem neboli PCRF. Nabízejí životně důležitou lékařskou péči a pomoc Gaze a dětem. A druhou je izraelská organizace Dror Israel, což je organizace, které jsem v mládí byla součástí. Je to odnož mládežnického hnutí, v němž jsem vyrůstala, s názvem Ha-Bonim Dror.

A v současné době pedagogové a podpůrní pracovníci nabízejí psychosociální podporu a další praktickou velmi důležitou péči dětem, izraelským dětem, které byly přímo traumatizovány útoky Hamásu ze 7. října. Palestinský fond pro pomoc dětem a Dror Israel. A všechny tyto dáme do popisu videa. A na závěr jenom poprosím všechny, kteří se dívají a kteří se možná cítí nuceni komentovat, aby vyjádřili svůj názor ve slušnosti.

Chceme, aby lidé diskutovali, nechceme zde omezovat komentáře. A viděla jsem, kolik jízlivosti se může na internetu sdílet. Takže v souladu s tím, co jsi sdílel tati o tom, že máme zodpovědnost za svoji reakci, vyzývám každého, aby zodpovědně zacházel se svými slovy, i když nesouhlasí.

GM: Děkuji Hanno. Jen dodám, že žiji v Kanadě, kde existuje skupina nazvaná Nezávislé židovské hlasy – IJW. Takže to je další organizace. Dovolte mi na závěr říct, že je to taková těžká diskuse, nejen kvůli emocím, lidé mají tak rozdílné verze historie.

A lidé vytahují argumenty o té či oné mírové dohodě a tak dále. Znovu vám radím, než začnete mluvit, pokud chcete mluvit zodpovědně, zjistěte si i jiné zdroje, protože historii, které možná věříte, kterou možná upřímně a skutečně zastáváte, nemusí být tak přesná, jak se domníváte. V tomto případě si opravdu musíte udělat vlastní průzkum. Hanno, děkuji za zprostředkování tohoto rozhovoru.

Jsem rád, že mám konečně příležitost oslovit naše konkrétní publikum na sociálních sítích. Víím, že mnozí z vás mě nesledujete kvůli mým názorům na Blízký východ, ale kvůli mé práci v oblasti léčení traumat, dětského vývoje, apod. Pokud vás toto téma nezajímá, nechci vám ho vnucovat. Ale zároveň to pro mě osobně není téma, o kterém bych mohl mlčet.

A doporučuji vám všem, abyste se prostě podívali, jak to všechno cítíte. Ať jednak, či onak, či jste vůči tomu lhostejní... převezměte odpovědnost za to, jak na tom jste. A dovolte nám, abychom měli vlastní reakce, které skutečně vycházejí ze srdce a z mé skutečné touhy po spravedlnosti pro každého, kterou si zaslouží všechny lidské bytosti.

HM: Posíláme lásku a soucit a modlitby za mír všem v Izraeli, v Gaze a na Západním břehu Jordánu, všem na světě, Židům, muslimům, Arabům, Palestincům, křesťanům, všem, kterých se může přímo či nepřímo týkat to, co se právě teď děje. Truchlíme společně a stojíme na straně míru. Takže děkuji ti, tati, za tento rozhovor a všem na shledanou.

Překlad: David Formánek

